

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ମାୟା ରାବଣ ସଂଗରେ ଆସି ତୁମେମାନେ ବାଟବଣା ହୋଇଯାଇଛ, ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛ ତେଣୁ ଏବେ ପୁନର୍ବାର ପବିତ୍ର ହୁଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନକୁ ନିଜ ଉପରେ କେଉଁ କଥାରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ? ଏବଂ ବାବାଟଙ୍କୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ କେଉଁ କଥାରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ?

ଉତ୍ତର:- ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ଯେ ଆମେ କ’ଣ ଥିଲୁ, କାହାର ସନ୍ତାନ ଥିଲୁ, ଏଭଳି ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥିଲା, ଶେଷରେ ସେହି ବାବାଟଙ୍କୁ ହିଁ ଆମେ ଭୁଲିଗଲୁ । ରାବଣ ଆସିବା ଦ୍ଵାରା ଜୀବନର ଏତେ ଅନ୍ଧାର ଅନ୍ଧକାର ଆସିଗଲା ଯାହାକି ରଚୟିତା ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ରଚନା ରୂପକ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲି ହୋଇଗଲା । ବାବାଟଙ୍କୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି, ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁରୋତ୍ତମ କରିଥିଲି, ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ଦେଇଥିଲି, ସେହି ପିଲାମାନେ ହିଁ ମୋର ନିନ୍ଦା କରିବାରେ ଲାଗିପଡିଲେ । ରାବଣର ସଂଗରେ ପଡି ସବୁ କିଛି ହରାଇଦେଲେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । କ’ଣ ଭାବୁଛ ? ପୁରୁଷାରଥର କରମାନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ଆତ୍ମା ଏବେ ନିଜ ଉପରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ କ’ଣ ଥିଲୁ । କାହାର ସନ୍ତାନ ଥିଲୁ! ବାସ୍ତବରେ ଆମକୁ ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥିଲା ପୁଣି କିପରି ଆମେ ଭୁଲିଗଲୁ! ଆମେ ସତତ୍ଵପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆରେ ସାରା ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ଥିଲେ ବହୁତ ସୁଖୀ ଥିଲେ, ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ସିଢ଼ୀରେ ତଳକୁ ଖସିଲେ । ରାବଣ ଆସିବା ଦ୍ଵାରା ଯେପରି କୁହୁଡି ଆସିଗଲା ଯାହା ଦ୍ଵାରା ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଆମେ ଭୁଲିଗଲେ । କୁହୁଡିରେ ମନୁଷ୍ୟ ରାସ୍ତା ଆଦି ଭୁଲିଯାଏ ନା । ତେଣୁ ଆମର ଘର କେଉଁଠି, କେଉଁଠିକାର ନିବାସୀ ଥିଲୁ ଏସବୁ କିଛି ଭୁଲିଗଲେ । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି ମୋର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଜିଠୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ଦେଇ ଯାଇଥିଲି, ସେମାନେ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ମୋଦିରେ ଥିଲେ, ଏବେ ଏହି ଭୂମି କ’ଣ ହୋଇଯାଇଛି! କିପରି ରାବଣର ରାଜ୍ୟକୁ ଆସିଗଲୁ! ପରର ରାଜ୍ୟରେ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଦୁଃଖ ହିଁ ମିଳିବ । ତୁମେ କେତେ ଘୂରି ବୁଲିଛ! ଅନ୍ଧଗ୍ରନ୍ଥୀରେ ବାବାଟଙ୍କୁ ତୁମେ କେତେ ଖୋଦିଛ କିନ୍ତୁ ସିଏ ମିଳିବେ ବା କେଉଁଠି । ଯାହାଟଙ୍କୁ ତୁମେ ପଥର-କଟକତରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କହୁଛ ତେବେ ସିଏ ମିଳିବେ ବା କିପରି! ଅଧାକଳ୍ପ ପରମ୍ପରାତ ଚାରିଆଡେ ଘୂରି ଘୂରି ତୁମେ ଯେପରି ଥକିଯାଇଛ । ନିଜର ଅନ୍ଧଜ୍ଞାନତା କାରଣରୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମେ କେତେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛ । ଭାରତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଗରିବ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ମନରେ ବିଚାର କରୁଛନ୍ତି — ଭାବୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଘୂରିବୁଲିଛନ୍ତି! ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କାହା ପାଇଁ ? ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ । ଭକ୍ତି ପରେ ହିଁ ଭଗବାନ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦିଅନ୍ତି । ତେବେ କ’ଣ ଫଳ ଦିଅନ୍ତି ? ତାହା ତ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ବିଲକୁଲ୍ ନିରବୋଧ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏସବୁ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର — ଆମେ କ’ଣ ଥିଲୁ, କିପରି ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ କରୁଥିଲୁ, ପୁଣି କିପରି ସିଢ଼ୀରେ ତଳକୁ ଖସି-ଖସି ରାବଣର ଜଞ୍ଜିରରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଗଲୁ । ଏହା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ଅପରମର୍ଥପାର ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଲୁ । ପରଥମେ ପରଥମେ ତୁମେ ଅପରମର୍ଥପାର ସୁଖରେ ଥିଲ । ତେଣୁ ମନରେ ଆସିବା ଦରକାର, ନିଜ ରାଜ୍ୟରେ କେତେ ସୁଖ ଥିଲା ଆଉ ପରର ରାଜ୍ୟରେ କେତେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଲେ । ଇଂରେଜ ଶାସନ ସମୟରେ ଲୋକମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ସେ ସମୟରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଛୁ । ଏବେ ତୁମେ ଏଠାରେ ବସିଛ, ତୁମ ମନରେ ଏହି ବିଚାର ଆସିବା ଦରକାର -- ଆମେ କିଏ ଥିଲୁ, କାହାର ସନ୍ତାନ ଥିଲୁ ? ବାବା ଆମକୁ ସାରା ବିଶ୍ଵର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ଦେଲେ ପୁଣି କିପରି ଆମେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଫସିଗଲେ । କେତେ ଦୁଃଖ ଦେଖିଲେ, କେତେ ଖରାପ କରମ କରିଲେ । ସୃଷ୍ଟି ଦିନକୁ ଦିନ ଅଧୋପତନ ହୋଇଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସଂସ୍କାର ଦିନକୁ ଦିନ ଆସୁରୀ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ଏସବୁ କଥା ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବା ଦରକାର । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି — ଏମାନେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଥିଲେ, ଏମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ଦେଇଥିଲି ପୁଣି ଏମାନେ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ହିଁ ଭୁଲିଗଲେ । ଏବେ ପୁଣି ତୁମେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତତ୍ଵପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ସବୁ ପାପ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇ ପାରୁନାହିଁ, ଘଡି-ଘଡି କହୁଛ ବାବା ମୁଁ ଭୁଲି ଯାଉଛି । ଆରେ, ତୁମେ ଯଦି ମୋତେ ମନେ ପକାଇବ ନାହିଁ ତେବେ ପାପ କିପରି ଉତ୍ସବ ହେବ ? ପରଥମେ ତୁମେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ଥ ହୋଇ ପଡିତ ହୋଇଗଲୁ ପୁଣି ଦ୍ଵିତୀୟରେ ବାବାଟଙ୍କୁ ଗାଳିଦେଲ । ମାୟାର ସଂଗରେ ଆସି ତୁମେ ଏତେ ତଳକୁ ଖସିଗଲ ଯାହାକି ତୁମକୁ ଯିଏ ଉପରକୁ ଉଠାଇଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ତୁମେ ମାଟି ଗୋଡିରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କରିଦେଲ, ମାୟାର ସଂଗରେ ଆସି ତୁମେ ଏଭଳି କରମ କରିଲ! ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର ନା । ଏକଦମ୍ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ତ ହେବାର ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ତୁମକୁ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ପଏଣ୍ଟ ଶୁଣାଉଛି ।

ଯେମିତି ବମ୍ବେରେ ଏକ ସଂଗଠନରେ ହୋଇଥିଲା । ସେଠାରେ ତୁମେ କହିପାରିବ ଯେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ହେ ଭାରତବାସୀ, ମୁଁ

ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ଦେଇଥିଲି । ତୁମେ ଦେବତାମାନେ ସ୍ୱାମୀଗରେ ଥିଲ ପୁଣି ତୁମେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟକୁ କିପରି ଆସିଲ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ପାରୁ ଅଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ଏବେ ରତ୍ନସିତା ଏବଂ ରତନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣି ତେବେ ଯାଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ଆଉ ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ଯଦିଓ ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ବସିଛ କିନ୍ତୁ କାହାର ବୁଦ୍ଧି କେଉଁଠି ତ ପୁଣି ଆଉ କାହାର ବୁଦ୍ଧି ଆଉ କେଉଁଠି । ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର — ଆମେ କେଉଁଠି ଥିଲେ, ଏବେ ଆମେ ଆସି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ପଡିଛୁ, କେତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଛୁ । ଆମେ ଶିବାଳୟରେ ବହୁତ ସୁଖୀରେ ଥିଲେ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ବେଶ୍ୟାଳୟରୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବାହାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ଶିବାଳୟକୁ ଚାଲିଯିବ ପୁଣି ସେଠାରେ ତୁମକୁ ଏହି ବିଷ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏଠିକାର ଅଶୁଦ୍ଧ ଖାଦ୍ୟ ପାନୀୟ ସେଠାରେ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ତ ବିଶାଳ ମାଲିକ ଥିଲେ ନା । ପୁଣି ଇଏ କେଉଁଆଡେ ଗଲେ ? ଏବେ ପୁଣି ଥରେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ସହନ ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତେ ତ ସେବାଧାରୀ ହେବେ ନାହିଁ । କାରଣ କରମାନୁସାରେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେମିତି ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ କରିଥିଲ । ତେଣୁ ସତତପ୍ରୟାସ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ତମୋପରାଧାନ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ଯେତେବେଳେ ଦୁନିଆ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଣା ହେବ ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସିବେ ନା । ବାବଟ୍ଟ ବସ୍ତ୍ରୀତ ଆଉ କେହି ତ ବୁଝାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉଗ୍ରବାନ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ରଥ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ପକାଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ଯଦି ମନେ ରହିବ ତେବେ ଯାଇ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ରହିପାରିବେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ନିଜ ସମାନ କରିପାରିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପୂର୍ବରୁ ତୁମର ଆସୁରୀ ସ୍ୱାଭାବ ଥିଲା, ଯାହା ବହୁତ ମୁସ୍କିଲରେ ସୁଧୁରୁଛି । କିନ୍ତୁ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ଯାଉ ନାହିଁ.... । ପରଥମେ ହେଉଛି କାମ ବିକାରର ଯାହାକୁ ବହୁତ ମୁସ୍କିଲରେ ଛାଡୁଛ ପୁଣି ତା' ସହିତ ଝ ବିକାର ମଧ୍ୟ ଛାଡିବାକୁ ପଡୁଛି । କ୍ରୋଧ ରୂପକ ବିକାର ମଧ୍ୟ କେତେ ରହିଛି । ବସୁ ବସୁ କ୍ରୋଧର ଭୂତ ଆସିଯାଉଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ବିକାର ହେଲା ନା । ନିର୍ବିକାରୀ ତ କେହି ହୋଇନାହାନ୍ତି । ତେବେ ତା'ର ପରିଣାମ କ'ଣ ହେବ! ଶହେ ଗୁଣା ପାପ ହେବ । ଘଟି-ଘଟି କ୍ରୋଧ କରି ଚାଲୁଥିବେ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି — ତୁମେ ଏବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତ ନାହିଁ ନା । ତୁମେ ତ ଇଶାନ୍ନାଟ୍ଟକ ପାଖରେ ବସିଛ । ତେଣୁ ଏହି ବିକାରଗୁଡିକରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । କ୍ରୋଧ କର ନାହିଁ । ଝ ବିକାର ତୁମକୁ ଅଧୀକାରୀ ହେବ ତଳକୁ ଖସାଇ ଆସିଛି । ତୁମେମାନେ ଥିଲ ପୁଣି ସବୁଠାରୁ ତଳକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଆସିଲ । ଏହି ଝ ବିକାର ହିଁ ତୁମକୁ ଅଧୀକାରୀ କରିଛି । ଏବେ ଶିବାଳୟକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ତେଣୁ ଏହି ଝ ବିକାରକୁ ବାହାର କରିଦେବାକୁ ହେବ । ଏହି ବେଶ୍ୟାଳୟରୁ ନିଜ ମନକୁ ହଟାଇବାକୁ ହେବ । ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଅନ୍ତମ ମତି ଅନୁସାରେ ତୁମର ଗତି ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଯିବ । ଏହି ରାସ୍ତା ବାବାଟ୍ଟକ ବସ୍ତ୍ରୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବତାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଉଗ୍ରବାନୁବାଦ, ମୁଁ କେବେ କହିନାହିଁ — ମୁଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ । ମୁଁ ତ ରାଜଯୋଗ ଖିଆଉଛ ଏବଂ ତୁମକୁ ବିଶାଳ ମାଲିକ କରୁଛି ପୁଣି ସେଠାରେ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛ, ତୁମେ ଏବେ ସ୍ୱାମୀଗର ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିନେଉଛ । ଏଥିରେ ହଠାତ୍ ଆଦିର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ନିଜକୁ ଶରୀର ବୋଲି କାହିଁକି ଭାବୁଛ । ଶରୀର ମନେ କରିଲେ ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ତରାମା । ତୁମେ ଜାଣୁଛ — ଆମେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଥିଲୁ, ଏବେ ରାମରାଜ୍ୟକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ତେବେ ଏବେ ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗୀ ଅଟୁ ।

ଚାହେଁ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରୁହ । କାରଣ ଏତେ ସବୁ ଏଠାରେ କେଉଁଠି ରହିବେ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଏତେ ସବୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକ ପାଖରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ଘରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିରେ ଭାବିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ଶୂଦ୍ର ନୁହେଁ, ବ୍ରାହ୍ମଣ । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କେତେ ଛୋଟ । ତେବେ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି, ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ କରମଧନୀ ଆଦି କରି କେବଳ ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଅ । ଆମେ କ'ଣ ଥିଲୁ, ଏବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଆସି ପଡିଛୁ । କେତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଏବେ ବାବା ଆମକୁ ପୁଣି ଥରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ସେହି ଅବସ୍ଥା ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଆରମ୍ଭରେ କେତେ ବଡ ବଡ ପରିବାର ଆସିଲେ, ପୁଣି ସେଥିରୁ କେହି ରହିଗଲେ, କେହି ଚାଲିଗଲେ । ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମେ ପରଥମେ ନିଜ ରାଜ୍ୟରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ଏବେ ଆସି କେଉଁଠି ପଡିଛୁ । ପୁଣି ଏବେ ନିଜ ରାଜ୍ୟକୁ ଯାଉଛୁ । ତୁମେ ଲେଖୁଛ ଅଥବା କହୁଛ — ବାବା, ଅମ୍ଭକୁ ଆତ୍ମା ବହୁତ ଭଲ, ନିୟମିତ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଥିଲେ ପୁଣି ଏବେ ଆଉ ଆସୁ ନାହାନ୍ତି । ଆସୁନାହାନ୍ତି ଏହାର ଅର୍ଥ ବିକାରରେ ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ତଳକୁ ଖସିଯାଇଛନ୍ତି ତେବେ ଆଉ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତାଟ୍ଟକର ଉନ୍ନତି ହେବା ବଦଳରେ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ପାଇ ପଇସାର ପଦ ପାଇବେ । କେଉଁଠି ରାଜା, ଆଉ କେଉଁଠି ନୀଚ ପଦ! ଯଦିଓ ସେଠାରେ ସୁଖ ବହୁତ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ବଡ ପଦବୀ କିଏ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ ? ଏହା ତ ସମସ୍ତେ ବୁଝିପାରୁଥିବେ, ଏବେ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଭୋପାଳର ରାଜା ମହେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ ତ ହେଲେ ପାଇ ପଇସାର ରାଜା, କିନ୍ତୁ ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ତ ସ୍ୱର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜଧାନୀକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଏଭଳି କରିବା ଦରକାର ଯାହାକି ବିଜୟ ମାଳାରେ ଆସିପାରିବ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଯାତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୋ ଆଖି କେଉଁଠି ବିକାରୀ ହେଉ ନାହିଁ ତ ? ଯଦି ଆଖି ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଆଉ କ'ଣ ଦରକାର । ଯଦିଓ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଉନାହାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆଖି କିଛି ନା କିଛି ଧୋକା ଦେଉଛି । ପରଥମ ନମ୍ବର ବିକାର ହେଉଛି କାମ ବିକାର, ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ବହୁତ ଖରାପ ସେଥିପାଇଁ ନାମ ରଖାଯାଇଛି, ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି, ନିର୍ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି । ବେହଦର ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା — ଇଏ କି-କି କରମ କରୁଛନ୍ତି, କେତେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ? ଅମ୍ଭଙ୍କର ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ଏ

ପରମ୍ପରାନ୍ତ ଯାଇ ନାହିଁ — ଏବେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ଗୁପ୍ତ ସମାଚାର ଆସୁଛି । ପରବର୍ତ୍ତତୀ ସମୟରେ ନିରୁତ୍କଳ ସମାଚାର ଲେଖି ପଠାଇବେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିବେ — ମୁଁ ଏତେ ସମୟ ଧରି ମିଛ କହିଥିଲି, ଭୁଲ କହିଥିଲି, କାରଣ ବୁଦ୍ଧିରେ ପୂରା ଜଞ୍ଜାନ ନଥିଲି । ଏହି କାରଣରୁ ମୋର ଅବସ୍ଥା ଭଲ ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ । ବାବାଟଙ୍କ ନିକଟରେ ବହୁତ ଲୁଚାଉଛି । ଏମିତି ଅନେକ ପିଲା ଲୁଚାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କତରଫକ ନିକଟରେ ଫ ବିକାରର ବେମାରୀ ଲୁଚାଇବାର ନାହିଁ, ସତ୍ୟ କହିଦେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ମୋର ବୁଦ୍ଧି ଅନୟ ଆତଙ୍କୁ ଯାଉଛି, ଶିବବାବାଟଙ୍କ ଆତଙ୍କୁ ଯାଉ ନାହିଁ । ବାବାଟଙ୍କୁ ନ କହିଲେ ତାହା ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ, ନିଜକୁ ଆମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ଆତ୍ମ-ଆତ୍ମା ଭାଇ ଭାଇ । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲ ସେତେବେଳେ କେତେ ସୁଖୀ ଥିଲ । ଏବେ ତୁମେ ପୂଜାରୀ, ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛ । ତୁମକୁ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛି! ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ତ ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲିଆସୁଛି । ରାମ-ସୀତାଟଙ୍କର କ'ଣ ସନ୍ତାନ ନଥିଲେ! କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ବିକାରରୁ ପିଲା ଜନ୍ମ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଆରେ, ତାହା ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ସେଠାରେ ଭରଷ୍ଟାଚାରରୁ ଜନ୍ମ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ କାରଣ ସେଠାରେ ବିକାର ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ନଥିଲା ତାହା ତ ରାମରାଜ୍ୟ । ସେଠାରେ ରାବଣ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବିଲକୁଳ ତମୋପ୍ରାଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ତେବେ ଏମିତି କିଏ କରିଲା ? ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରିଥିଲି, ତୁମର ବେତା ପାର କରିଥିଲି ପୁଣି ତୁମକୁ ତମୋପ୍ରାଧାନ କିଏ କରିଲା ? ରାବଣ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଭୁଲିଯାଉଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତ ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲିଆସୁଛି । ଆରେ ପରମ୍ପରା ମାନେ କେବେଠାରୁ ? କେହି ହିସାବ ତ କୁହ । କିଛି ବି ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ଦେଇ ଯାଇଥିଲି । ତୁମେ ଭାରବାସୀ ବହୁତ ଖୁସୀରେ ଥିଲ, ସେତେ ଖୁସୀରେ ଆଉ କେହି ନଥିଲେ । ଖରୀଷ୍ଟୀୟାନମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଦେବତାମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ପୁରୁଣା ଆଉ କୌଣସି ଚିତ୍ର ନାହିଁ । ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବେ ନଚେତ୍ ଯାତ୍ରାକର କୌଣସି ବସ୍ତୁ ହୋଇଥିବ । ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା ହେଉଛନ୍ତି ଗୁରୀକୃଷ୍ଣ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ନୂଆ ମଧ୍ୟ ଗୁରୀକୃଷ୍ଣ ଥିଲେ । ପୁଣି ପୁରୁଣା କାହିଁକି କୁହାଯାଉଛି ? କାହିଁକି ନା ଅତୀତ ହୋଇଗଲା ନା । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଗୋରା ଥିଲ ପୁଣି ଶୂନ୍ୟମଳ ହେଲ । ଲୋକମାନେ ଶୂନ୍ୟମଳ କୃଷ୍ଣଟଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଦେଖି ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଝୁଲାଇ ମଧ୍ୟ ଝୁଲାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ଜଣା ଅଛି ଇଏ କେବେ ଗୋରା ଥିଲେ! କୃଷ୍ଣଟଙ୍କୁ କେତେ ସନ୍ଦେହ କରୁଛନ୍ତି! କିନ୍ତୁ ରାଧା କ'ଣ କରିଥିଲେ ?

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଏଠାରେ ସତ୍ତ୍ୱର ସତ୍ତ୍ୱ କରିଛ, ବାହାରେ କୁସଂଗରେ ମିଶିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଭୁଲିଯାଉଛ । ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଗଦକୁ କୁମ୍ଭୀର କାରୁ କରିନେଲା । ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ମାୟାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ବାବାଟଙ୍କ ହାତ ଛାଡି ଦିଅନ୍ତି । ଟିକିଏ ଅହଂକାରରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ନିଜର ସତ୍ତ୍ୱନାଶ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ତ ସବୁବେଳେ ସର୍ବଦା ବୁଝାଇବେ । ଏଥିରେ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ବାବା ଏମିତି କାହିଁକି କହିଲେ, ମୋର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଚାଲିଗଲା! ଆରେ ତୁମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଚାଲିଯାଇଛି । ତେବେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ତା'ଦ୍ୱାରା ପଦ ମଧ୍ୟ ଭରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ମଧ୍ୟ ଆସୁରୀ ସଂସ୍କାର ଅଟେ । ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତ ଲୋଭ ହେଉଛି ।

ବାବା ଆସି ନିଜର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଫୁଲର ବଗିଚାକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଏଠାରୁ ଯାଇ ପୁଣି ସେହି ସତ୍ତ୍ୱଯୁଗୀ ଫୁଲର ବଗିଚାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିରେ ଶିବବାବାଟଙ୍କୁ ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ଚଢାଇଥା'ନ୍ତି । ସିଏ ତ ନିରାକାର, ଚୈତନ୍ୟ ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଏଭଳି ଫୁଲ ହେଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ଯାହା କିଛି ବିତିଗଲା, ତାକୁ ଡରାମା ବୋଲି ଭାବ । ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ପୂଜା ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା । ଟିକିଏ ଶୁଣିଲେ ମଧ୍ୟ ପୂଜାରେ ଆସିଯିବେ । ପୂଜା ତ ଅନେକ ହେବାର ଅଛି । ଜଞ୍ଜାନ କେବେ ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ଥରେ ଶୁଣିଲେ ଇଏ ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ମଧ୍ୟ ସିଏ ପୂଜା ଆସିଯିବେ । ତୁମର ଏହି ସ୍ତମ୍ଭିତ ଆସିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ଆରମ୍ଭରେ ଯେଉଁ ରାଜ୍ୟରେ ଥିଲେ, ଏବେ ପୁଣି ଥରେ ସେହି ରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ ତେଣୁ ସେଥିପାଇଁ ପୁରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର । ବିଲକୁଳ ସଠିକ ଭାବରେ ସେବା ଚାଲିଛି । ଆର୍ତ୍ତ —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସନ୍ଦେହଭରା ସ୍ତମ୍ଭିତ ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ପୁଣ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଶିବାଳୟକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଏହି ସବୁ ବିକାରଗୁଡିକୁ ନିଜ ଭିତରୁ ବାହାର କରିଦେବାକୁ ହେବ । ଏହି ବେଶ୍ୟାଳୟ ସଦୃଶ ଦୁନିଆଠାରୁ ମନକୁ ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ହେବ । ଶୂନ୍ୟମାନଙ୍କର ସଂଗଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଯାହା କିଛି ବିତିଯାଇଛି ତା'କୁ ଡରାମା ମନେ କରି କୌଣସି ବିଚାର କରିବାର ନାହିଁ । ଅହଂକାରରେ କେବେହେଲେ ଆସିବାର ନାହିଁ । କେବେ ଯଦି କୌଣସି ଶିକ୍ଷା ବା ସାବଧାନୀ ମିଳୁଛି ତେବେ ସେଥିରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ନିଶ୍ଚୟ ମନରୁ ମୂଳଦୁଆ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପରମ୍ପରାନ୍ତ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଯାଉଥିବା ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୁଅ ।

ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହେଉଛି ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ମୂଳଦୁଆ ଏବଂ ଏହି ମୂଳଦୁଆ ଯଦି ମଜବୁତ ଅଛି ତେବେ ସହଜରେ ଏବଂ ଚୀବରଗତିରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଗତା ପରମ୍ପରା ପହଞ୍ଚିବା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ । ଯେଉଁମାନେ ଯଥାର୍ଥ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ରହିଥାନ୍ତି । ଯଥାର୍ଥ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହେଲା ନିଜର ଆତ୍ମ-ସ୍ୱରୂପକୁ ଜାଣିବା, ମାନିବା ଏବଂ ସେହି ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ଏବଂ ବାବା ଯିଏ ଅଟନ୍ତି, ଯେପରି ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁ ରୂପରେ ପାର୍ବତ କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ରୂପରେ ଜାଣିବା । ଏହିଭଳି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ଆତ୍ମମାନେ ହିଁ ବିକସି ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ନିଜର ସମସ୍ତ, ସୁଖକୁ, ପ୍ରାପ୍ତିର ଇଚ୍ଛାକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅର୍ପଣ କରିଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ମହାଦାନୀ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***